

Luku 1

Tom saapuu

Lontoon-junamatka on usein ajatuksena paljon mukavampi kuin mitä se todellisuudessa on. Ei ole oikein miellyttävää raahautua metroon liikojen kantamusten kanssa ja ahtautua jonkun pitkän miehen kainaloon jonkun toisen ihmisen rinkan painaessa rintaa. Varsinkaan silloin, kun yrittää olla ajattelematta sekalaisia hajuja, jotka hyökkäävät sieraimiin kaikista suunnista, ja kun lattialle kaatunut juoma leviää yhä lähemmäs omia lenkkitosseja.

Metron haasteet vain korostuivat siitä, että Tom oli saanut äidiltään kolme kakkurasiaa tasapainoteltavaksi matkatavaroiden ohelle. Siitä huolimatta hän oli hyvällä tuulella. Hän oli ensi kertaa Cornwallin ulkopuolella ja menossa viettämään lokakuun syyslomaa

parhaiden kavereidensa Laran, Rufuksen ja heidän Barney-koiransa luokse. Mikään määrä kehon hajuja, pahantuulisia matkustajia tai hämmentäviä asemapohjia ei synkistäisi hänen mieltään.

Vihdoin viimein Tomin onnistui löytää Charing Crossin rautatieasemalle, ja hän raahasi matkalaukunsa ja kakkurasiansa Swindlebrookiin menevään junaan. Ottaessaan kännykkänsä taskustaan (se oli 13-vuotissyntymäpäivälahja hänen vanhemmiltaan ja Herb-sedältä) hän sai vastaansa viestien ja vastaamattomien puheluiden tulvan.

Miten menee? Toivottavasti kakut eivät ole menneet lyttyyn. Rakkaudella äiti (Rouva Burt lopetti tekstiviestinsä aina kuin ne olisivat kirjeitä).

Tom, et vastaa puhelimeen. Oletko kunnossa? Rakkaudella äiti

Haloo? Rakkaudella äiti

THOMAS BURT! SOITA MINULLE VÄLITTÖMÄSTI!

Rakkaudella äiti

Tom lähetti äidilleen kiireen vilkkaa viestin ja nojautui taaksepäin penkillään katsellen ikkunan läpi, kun tornitalot ja vilkkaat kadut alkoivat väistyä

peltojen ja kylien tieltä. Swindlebrookin aseman uloskäynnillä häntä kohtasi tervetullut näky, Rufus Kexley, tämän serkku Lara Jacobs ja Laran Barney-koira. Heti kun Tom oli päässyt puomin toiselle puolelle, Barney hypähti häntä vasten ja sysäsi kakkurasiat lentoon. Rufus nappasi ne näppärästi.

”Rouva B ei ikinä petä odotuksia”, Rufus sanoi ja kääri jo kuppikakkua auki yhdestä rasiasta.

”Etkö voi odottaa, että pääsemme kotiin, senkin ahmatti”, Lara nuhteli ja muljautti silmiään. ”Moi, Tom! Äiti on autossa.”

Serkukset johdattivat Tomin – joka piteli Barneyta sylissään ja peittyi sen nuolaisuihin – autolle.

”Hei, Tom”, rouva Jacobs sanoi ja siirsi pitkät, mustat hiuksensa pois kasvoiltaan laittaessaan turvavyötään kiinni. ”Miten junamatka meni – *Rufus!* Me syömme päivällisen, ennen kuin ahmit yhtään enempää kakkuja!”

Rufus laittoi yhden kuppikakuista takaisin laatikkoon ja sujautti toisen takkinsa taskuun.

Tomista pieni, identtisten talojen ympäröimä punatiilinen omakotitalo tuntui olevan aivan eri maailmasta kuin nahistunut linna, jossa hän asui vanhempiansa ja Herb-sedän kanssa. Kesälomalla,

kun hän oli tavannut Rufuksen ja Laran ensi kertaa, he olivat päätyneet osaksi aarrejahtia ja löytäneet kätketyn egyptiläisen aarteen. Oli vaikeaa kuvitella, että vastaavaa seikkailua tapahtuisi Swindlebrookin siistissä ja tyylikkäässä maalaiskylässä, mutta Tom oli innoissaan vain saadessaan olla ystäviensä kanssa.

Kun he söivät spagettiaan, puhelin soi, ja rouva Jacobs meni vastaamaan. Hetkeä myöhemmin Rufus alkoi käydä levottomaksi.

”Voisimme yhtä hyvin ottaa jo suklaakakkua”, hän sanoi katsellen kaipaavasti yhtä rouva Burtin kakkurasioista, joka oli työtasolla.

”Odota, että äiti tulee takaisin”, Lara sanoi, ”hän ei ole vielä syönyt loppuun.”

Rufus huokaisi syvään. Kaksikymmentä minuuttia kului Laran ja Tomin juttellessa koulusta ja Cornwallista ja Rufuksen vääntyillessä tuolillaan laihaa vatsaansa hieroen.

”En jaksa enää odottaa!” hän parahti, hyppäsi pysyyn ja nappasi kakkurasian. Samalla hetkellä rouva Jacobs astui huoneeseen väsynyt ilme kasvoillaan.

”No niin, saamme huomenna toisenkin vieraan”, hän sanoi heikosti hymyillen.

”Kenet?” Lara kysyi, kun Rufus siirsi kakkurasian vaivihkaa kauemmas itsestään ja istui muina miehinä takaisin pöytään.

”Logan-sedän; hän on isäsi pikkuveli.”

”Eikö hän olekaan ulkomailla tekemässä jotain tv-ohjelmaa?” Lara kysyi.

”Hänen ohjelmansa lopetettiin pari vuotta sitten”, rouva Jacobs vastasi. ”Hän oli kuvaamassa Amazon-joella ja jotain tapahtui... en ole ihan varma, mitä...”

”Hetkonen...” Tom sanoi silmät välkähtäen tunnistamisen myötä. ”Onko setäsi Logan Jacobs? Siis *Loganin viidakkoreissusta*? Minulla oli tapana katsoa sitä sarjaa!”

”Missä hän oikein nukkuu? Minun huonettani hän ei saa, minulla on liikaa tavaraa”, Rufus sanoi ajatellen kaikkia pilailutarvikkeita ja rekvisiittoja, joita oli haa-
linut huoneeseensa.

”Logan saa vierashuoneen. Tom, me laitamme sinulle retkisängyn Rufuksen huoneeseen.”

Rouva Jacobs korjasi lautaset pöydästä ja tarttui kakkurasiaan, mikä huojensi Rufusta pohjattomasti. Sillä hetkellä puhelin pärähti uudestaan soimaan, ja rouva Jacobs käveli sen luokse käytävään ottaen ajatuksissaan myös kakkurasian mukaansa.

”Simpura!” Rufus tiuskaisi ja pamautti nyrkkinsä pöytään. Hän seurasi tätiään pois huoneesta vakuutuneena siitä, että toisi kakun takaisin.

”Millainen Logan on?” Tom kysyi Laralta.

”En oikein muista häntä”, Lara vastasi. ”Viimeksi kun hän oli meillä, olin vain neljä tai viisi, ja me menimme paikalliseen tivoliin.”

”Tästä kaikki alkoi myös kesällä”, Tom sanoi leukaan-
sa hieroen. ”Sedästä, jota ette oikeastaan tunteneet.”

”Se alkoi jo aiemmin”, Lara sanoi hymyillen kesäseikkailun muistolle. ”Äiti soitettiin ulkomaankomennukselle.”

Rufus tuli takaisin huoneeseen ja paiskasi oven takanaan kiinni niin että paukahti.

”Ette ikinä usko!” hän huudahti ottaen kiinni pöydästä.

”Joku äitisi töistä on puhelimessa; hänet on käsketty Egyptiin.”